

Dosarul nr. 2ra-1405/2021

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Gr.Manoli)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V.Sîrbu, V.Buhnaci, D.Dulghieru)

ÎNCHEIERE

06 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ivan Alacev,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Alacev
împotriva Întreprinderii de Stat „Servicii Pază a Ministerului Afacerilor Interne”
cu privire la anularea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare, încasarea
prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 14 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 12 decembrie 2019, reclamantul Alacev Ivan a depus cererea de chemare
în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Servicii Pază a Ministerului
Afacerilor Interne” privind anularea ordinului nr. 171p din 20 septembrie 2019,
cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare-mustrare.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 25 iulie 2018, între ÎS „Servicii
Pază a Ministerului Afacerilor Interne” și Alacev Ivan a fost încheiat contractul
individual de muncă, prin care acesta a fost angajat în calitate de gardian public
superior Grupa Operativă, la locul de muncă filiala Cahul, pe perioada
nedeterminată.

A menționat reclamantul că, la data de 20 august 2019, responsabilii din
cadrul Serviciului Tehnologii Informaționale a M.A.I. au verificat reacționare
grupele operative a filialei Cahul la declanșarea sistemului de alarmă la camera de
armament a I.P. Cahul, inițiat la ora 12:40, astfel, la momentul prezentării la
obiectiv unul din membrii echipei de reacționare, nu era echipat corespunzător,
nu avea arma din dotare, vesta atiglont și casca de protecție.

A subliniat că, în urma verificării a fost emis ordinul nr. 171p din 20
septembrie 2019, cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare angajatului Alacev
Ivan, în baza art. 206 alin. 1) lit. b) din Codul muncii, cu care a făcut cunoștință
la data de 26 septembrie 2019.

A reținut reclamantul că, nefiind de acord cu ordinul menționat, s-a adresat
cu cerere prealabilă către ÎS „Servicii Pază a Ministerului Afacerilor Interne”,

solicitând anularea ordinului și eliberarea copiilor corespunzătoare a anchetei de serviciu. Astfel, la data de 17 octombrie 2019, a parvenit răspunsul nr. A-40/19, prin care i s-a refuzat în soluționarea cererii prealabile din lipsa cărorva circumstanțe și temeuri legale pentru anularea ordinului nr. 171p din 20 septembrie 2019.

A relatat reclamantul că, nu este de acord cu angajatorul, or, i-a fost aplicată o sancțiune prea aspră, deoarece este pentru prima oară când a fost asemenea caz, iar legislația muncii prevede măsuri mai blânde precum mustrarea. Mai mult, grupa operativă a reacționat la semnul de alarmă și a ajuns la chemare în timp de 4 minute și nu a fost creat un pericol real și iminent al survenirii unor asemenea consecințe care sunt invocate de angajator în ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare.

A mai specificat reclamantul că, a fost încălcată procedura cu privire la cercetarea de serviciu, deoarece despre intentarea acesteia Alacev Ivan nu a fost informat și respectiv nu a depus explicații vizavi de cele întâmplate, mai mult, sancțiunea disciplinară a fost aplicată peste termenul de o lună prevăzută de legislația muncii, deoarece conform normelor legale la calcularea termenului în luni se consideră că o lună are 30 zile, iar de la data de 20 august 2019, când a fost efectuat monitorizarea și până la data de 20 septembrie 2019 când a fost emis ordinal nr. 171p, cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare, au trecut 31 de zile.

A solicitat reclamantul, admiterea cererii de chemare în judecată și obligarea pârâtului să anuleze ordinul nr. 171p din 20 septembrie 2019, cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare-mustrare, angajatului Alacev Ivan.

La data de 10 martie 2020, reclamantul Alacev Ivan a depus cerere de concretizare a cerințelor din cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat încasarea din contul ÎS „Servicii Pază a Ministerului Afacerilor Interne” a prejudiciului moral în mărime de 100000 lei, achitarea cheltuielilor de judecată formate din asistența juridică acordată în acest proces și cheltuielile de transport.

Prin hotărârea din 22 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru acțiunea a fost admisă parțial. S-a anulat ordinul nr. 171p din 20 septembrie 2019, cu privire la aplicare sancțiunii disciplinare. În rest, pretențiile privind încasarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată s-au respins ca neîntemeiate.

Prin decizia din 14 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Ivan Alacev și s-a menținut hotărârea din 22 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a invocat că instanța de fond corect a indicat faptul că, potrivit art. 329 alin. (1) din Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă, în cazul discriminării salariatului la locul de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel, ținând cont de norma legală citată.

Instanța de apel a menționat că, apelantul/reclamant nu a prezentat careva dovezi care ar demonstra faptul discriminării sau privării ilegale de posibilitatea de a munci, mai mult, mărimea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice

cauzate, de gradul de vinovăție a pârâtului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, luându-se în considerație circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate, respectiv, instanța de apel a concluzionat drept juste constatările primei instanțe potrivit cărora, urmare a faptului că, reclamantului/apelant i-au fost recunoscute vătămate drepturile garantate de prevederile art. 208 alin. (2) din Codul muncii din partea angajatorului, însăși constatarea violării constituie prin sine o satisfacție echitabilă pentru orice prejudiciu moral eventual suferit de interesat, astfel, pretenția apelantului privind încasarea sumei de 100000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, întemeiat și corect a fost respinsă de instanța de fond.

Instanța de apel a mai notat și faptul că, apelantul nu a demonstrat nici în cadrul examinării cauzei de către instanța de fond nici în cadrul instanței de apel existența prejudiciu moral și prin care probe se confirmă prejudiciile morale suportate, or, la caz, apelantul, nu a înaintat în instanța de judecată o asemenea solicitare privind constatarea discriminării la locul de muncă sau constatarea privării de dreptul la muncă, astfel, apelantul nu a probat nici într-un fel pretenția sa privind încasarea prejudiciului moral, urmare a cărui fapt, aceasta a fost respinsă.

La 02 august 2021 și respectiv la 06 august 2021, Ivan Alacev a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și parțial a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii în partea încasării prejudiciului moral, a cheltuielilor de judecată și a cheltuielilor de transport.

În motivarea recursului s-a indicat că soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului.

Mai mult ca atât, a invocat că, instanța de apel a interpretat eronat art.329 Codul muncii, art.2036 Cod civil.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 14 aprilie 2021 și expediat participanților la proces la 28 mai 2021 (f.d.239), însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării deciziei recurate.

Prin urmare, cererea de recurs declarată la 02 august 2021, se consideră depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin notificarea din 19 august 2021, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimatului copia recursului și l-

a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 15 septembrie 2021 ÎS „Servicii Pază a Ministerului Afacerilor Interne” a depus referință și a solicitat respingerea recursului depus de Ivan Alacev ca fiind tardiv.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit

identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Ivan Alacev.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Ivan Alacev se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru